

वा० रा०

॥६१॥

अथ तस्यादुःखनाशकारणं विवेकज्ञानमेवेत्याह ॥ धन्या इति ॥ सत्यं ब्रह्मसमतयात्मत्वेन येषां ते ॥ अनेन संसारतरणसामर्थ्यं दर्शितं ॥ अतएव जितात्मानोजितांतः करणाः
अतएव महात्मानः प्राप्तमहात्मैक्याः अतएव महाभागाः पूर्वजन्माद्यर्जितनिष्कामधर्मरूपमहाभाग्यवन्तः मुनयो ध्यानशीलास्ते धन्याः ॥ तत्र हेतुः येषां कर्मजन्धे प्रियाप्रिये नस्तः
॥ ४५ ॥ प्रियाप्रियाभावं विवृणोति ॥ प्रियादिति ॥ येषां मुक्तानां प्रियाद्वियुज्यमानादुःखं न संभवेन्न भवेत् अप्रियासंयुज्यमानादधिकं प्रियवियोगादप्यधिकं दुःखं भवे
त् ॥ अप्रियादधिकं भयमिति पाठे संयुज्यमानादप्रियादधिकं महद्भयमपि न भवेदित्यर्थः ॥ ताभ्यां प्रियवियोगजदुःखाप्रियसंयोगजदुःखमयान्यतराभ्यां ये वियुज्यन्ते ते
षां महात्मनां मामकी नमस्क्रियास्तु तेषां नमस्कारेण तत्तुल्यता ममापिस्यादित्याशयः ॥ ४६ ॥ रामेण त्यक्ता अन्विष्य न मोचिता प्रियेणैव संतोषेणैव प्राणांस्त्यक्ष्यामि रामेण
धन्याः खलु महात्मानो मुनयः सत्यसंमताः ॥ जितात्मानो महाभागा येषां नस्तः प्रियाप्रिये ॥ ४५ ॥ प्रियान्न संभवेदुःखमप्रियादधिकं
भवेत् ॥ ताभ्यां हिते वियुज्यन्ते न मस्तेषां महात्मनां ॥ ४६ ॥ साहं त्यक्ता प्रियेणैव रामेण विदितात्मना ॥ प्राणांस्त्यक्ष्यामि पापस्य रावण
स्य गतावशं ॥ ४७ ॥ इत्यार्षे श्रीम० वा० सु० षड्विंशः सर्गः ॥ २६ ॥ ॥ ७३ ॥ इत्युक्ताः सीतया घोरं राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः
काश्चिज्जग्मुस्तदाख्यातुं रावणस्य दुरात्मनः ॥ १ ॥ ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यो भीमदर्शनाः ॥ पुनः परुषमेकार्थमनर्थार्थमथाब्रुवन् ॥
॥ २ ॥ अद्येदानीं तवानार्थे सीते पापविनिश्चये ॥ राक्षस्यो भक्षयिष्यन्ति मासमेतद्यथासुखं ॥ ३ ॥ सीतां ताभिरनार्थाभिर्दृष्ट्वा संतर्जितां
तदा ॥ राक्षसी त्रिजटा वृद्धा प्रबुद्धा वाक्यमब्रवीत् ॥ ४ ॥ त्यक्तायाः प्राणत्यागस्यैव परमप्रियत्वात् ॥ ४७ ॥ हविमानः ॥ इति रामाभि० वा० सु० षड्विंशः सर्गः
॥ २६ ॥ ॥ ७३ ॥ इत्युक्ताः मरिष्ये इत्युक्ताः तदाख्यातुं मरणनिश्चयं कथयितुं ॥ १ ॥ एकार्थं वाक्यमिति शेषः ॥ अनर्थार्थं स्वेषामनर्थमात्रप्रयो जनकं ॥ २ ॥ तदेव वाक्यमाह
अद्येदानीमिति ॥ अद्य दिने इदानीमस्मिन् क्षणे पापनिश्चये कृतमरणनिश्चयेऽस्मात् राक्षिकास्विदानीं तदसंभवान्मासं मासमात्रं ॥ इदमवधिकालोपलक्षणं भयातिशयार्थमेव मु
क्तिः यथासुखं स्थितायास्तदनंतरं रावणाज्ञया एतत्तव शरीरं राक्षस्यो भक्षयिष्यन्ति ॥ ३ ॥ अनार्थाभिः कूराभिः वृद्धा धर्मज्ञानयोगवयोभिर्वृद्धा प्रबुद्धेत्यनेन तावत्पर्यंतं सु
प्रवतीति गम्यते ॥ ४ ॥

सु० कां०

॥६१॥